

پیامد کمبود بودجه ۳۰میلیون تومانی در دهه اول محرم

«خیمه تعزیه» به «تئاتر شهر» نمی‌رسد

فرزانه ابراهیم‌زاده

مسافران با عجله از پله‌های مترو بالا می‌آیند و راه خود را به چهار طرف خیابان ولیعصر (عج) و انقلاب اسلامی کج می‌کنند. بی‌توجه به کار گرانی که در چهار گوشه خیابان، پشت حفاظ‌های آبی‌رنگ مشغول آماده‌سازی زیر گذر هستند. آن‌سوتر، میسان هیاهوی خیابان شلوغ و چراغ‌ها و تزئین‌هایی که معلوم نیست از کدام‌یک از جشن یا جشنواره‌ها باقی‌مانده، انگار چیزی کم است. اولین روز محرم است و خبری از خیمه تعزیه نیست؛ خیمه‌ای که در ۱۰سال گذشته همزمان با ۱۰روز اول محرم، میزبان تعزیه و تعزیه‌خوانان و مستمعان بود. قرار نیست اسمال تعزیه‌خوانی برگزار شود. کمبود بودجه ۱۳میلیاردی معاونت هنری دامن تعزیه‌خوانی را گرفته است و انگونه که رحیم جعفری مشاور مدیر کل اداره هنرهای نمایشی به ایسنا گفته، باعث شده مراسم سنتی عزاداری محرم در مقابل استوانه تئاتر کشور در چهارراه ولیعصر برپا نشود. جعفری گفته است: «متأسفانه اسمال به‌دلیل محدودیت‌های مالی، فعلا برنامهای برای ماه محرم نداریم. با

پیگیری‌هایی که انجام دادیم به این نتیجه رسیدیم فعلا تعهدات گذشته را برپا‌زیم و تعهد جدیدی را برای اداره کل هنرهای نمایشی ایجاد نکنیم. به همین دلیل فعلا برنامهای نداریم.» جعفری البته ابراز امیدواری کرده است که: «اگر اعتباری فراهم شود، شاید بعدا برنامهای تارک ببینیم ولی فعلا برنامهای نداریم.»

تعزیه مهم‌ترین و قدیمی‌ترین گونه تئاتر ایرانی است. این بدیهی‌ترین موضوعی است که می‌شود درباره این هنر سنتی گفت؛ حتی همین حالا که «تئاتر فرنگی»، تئاتر حرفه‌ای شده و در چندین سالان پایتخت و چند شهر بزرگ با همه مشکلات به صحنه می‌رود. وقتی مناسبت مذهبی در پیش است، به یاد این می‌افتیم که ما هم گونه‌ای نمایشی داریم پس کهن و کسانی که کم و زیاد هنوز از نان بخور و نمیر آن زندگی می‌کنند؛ هنری که نه‌تنها ریشه در ۱۴۰۰سال مبارزه شیعیان برای نشان‌دادن حقانیت خود دارد، بلکه نمادی از گذشته غنی و کهن ایرانی است که تراژدی را پیش از یونانی‌ها می‌شناخته و قبل از آنها به کار گرفته است؛ سنتی نمایشی که به قول بهرام بیضایی در کتاب نمایش در ایران، ما وارث آن هستیم؛ سنتی که امروزه

موزه «ژرژ پمپیدو» میزبان نقاشان ایرانی

شرق: آثاری از فریده لاشایی، گیزلا سینایی، پروانه اعتمادی، بهجت صدر و چنگیز شهبوق در موزه ژرژ پمپیدوی فرانسه به نمایش گذاشته شد. ژرژ پمپیدو، موسسه‌ای هنری و فرهنگی است که در سال ۱۹۷۷ به‌نام «ژرژ پمپیدو» رئیس‌جمهور فرانسه در پاریس تأسیس شد. این مرکز علاوه‌بر آرایه دایمی آثار، نمایش‌های دورهای نیز برگزار می‌کند که این‌بار به‌نمایش آثار هنرمندان مدرنیست از کشورهای مختلف پرداخته‌است. این نمایشگاه که از ۲۳اکتبر سال جاری درحال برگزاری است تا ۲۰توبه ۲۰۱۴ ادامه دارد و بیش از هزار اثر از ۴۷ کشور را به معرض دید عموم گذاشته. در میسان آنها می‌توان به نقاشان معاصر ایرانی همچون فریده لاشایی، گیزلا سینایی، پروانه اعتمادی، بهجت صدر و چنگیز شهبوق اشاره کرد که هریک از آنها دارای دیدگاه خاص خود هستند. گیزلا سینایی که اثری از او با عنوان «کله‌بز» در این نمایشگاه روی دیوار رفته است، درباره دیگر جزئیات نمایشگاه به «شرق» گفت: «این نمایشگاه به آثار هنرمندان مدرنیست از: ۱۹۲۰ تا ۱۹۷۰ پرداخته و به همین دلایل آثاری از تمام دنیا همچون آمریکای جنوبی، اروپای شرقی و هنرمندان شرقی را که در این زمینه فعال بوده‌اند، گردآوری کرده است.» او ادامه داد: «این نیز با تابلویی در اندازه ۱۰۰ در ۱۵۰-سانتیمتر که در سال ۱۹۷۳ خلق شده، در این نمایشگاه شرکت کرده‌ام. این تابلو «کله‌بز» نام دارد و مردی را در کنار دیگی از

عکس روز

نزدیک به ۱۵۰۰ اثر از نقاشانی مانند پیکالسو، ماتیس و... که از سوسی دولت نازی‌ها در آلمان به سرقت رفته بود، در یک آپارتمان در شهر مونیخ کشف شد. ارزش چنین مجموعه‌ای حدود یکمیلیاردیورو در بازار برآورد شده است. این درحالی است که دولت نازی در فاصله‌سال‌های ۱۹۴۰ تا ۱۹۴۴ حدود صدها هزار نقاشی، آثار هنری و عتیقه را از خانه‌های یهودیان فرانسه از آن خود کرد.

هفت‌جهان

گزارش نمایشگاه «امید صالحی» در گالری «ریچارد یانگ» لندن

روایت‌های بی‌داستان یک زندگی مدرن

کیمیا امینیان

● دنبال نمایشگاه عکس کلاسیک نباشید. این نخستین نکته‌ای است که بازدیدکنندگان گالری «ریچارد یانگ» لندن با آن روبه‌رو می‌شوند. روی دیوارهای این نمایشگاه تنها ۴۰عکس آویخته شده؛ عکس‌هایی که امید صالحی از میان هزاران قطعه عکس مستند اجتماعی خود در ۲۰سال گذشته انتخاب کرده است. صالحی در این نمایشگاه ۱۵عکس سیاه‌وسفید آرایه کرده که به معرفی فضای سنتی و قدیمی ایران می‌پردازد و در شهرهای تهران، بوشه‌رو اهواز گرفته است. امید صالحی عکاسی روایتگر است. او در بیشتر مجموعه‌هایی که در این سال‌ها کار کرده، یک داستان را دنبال می‌کند. مثل روایت زیبای خسته که داستان محمدتقی است؛ مردی جوان که ۱۸سال یادگار سال‌های جنگ با او همراه بود. او در این نمایشگاه عکس‌هایی را انتخاب کرده که داستان روایت‌شده‌ای ندارد. مجموعه عشق ماشین، عکس‌هایی با حرم امام‌ضا (ع) و عکس‌هایی از زیارت‌کنندگان حرم حضرت معصومه(س). این ۴۰عکس بخش کلاسیک این نمایشگاه متفاوت را تشکیل می‌دهد. در این نمایشگاه سهم‌مجموعه از عکس‌های این عکاس با شیوه‌های متفاوت و تقریبا جدید آرایه شده است. امید صالحی که در حال تحصیل در رشته عکاسی فاین‌آرت در دانشگاه هنر لندن است، همچنان ترجیح می‌دهد موضوعات پروژه‌هایش مستند اجتماعی باشد ولی تلاش می‌کند آنها را به روش‌های نوین‌تری آرایه دهد.

او چند سال پیش زمانی که در ایران بود، روی پروژه‌ای به نام «کنترل» کار کرده بود. مجموعه عکس‌هایی که از طریق آیفون تصویری منزل از افرادی که در همسایگی او

رفت‌وآمد داشتند، عکاسی کرده یا به‌قول خودش کنترل کرده است. ایده صالحی در این مجموعه این بود که کنترل انسان‌ها احساس آرایش و امنیت آنها را خواهد گرفت. پروژه کنترل چند سال پیش در اسلایدشویی در خانه هنرمندان به نمایش در آمد. حالا صالحی در نمایشگاه تازه خود بخشی از این مجموعه عکس را که شامل ۱۸عکس در سایز ۱۵در ۲۱سانتیمتر است در یک جعبه به مخاطبان آرایه می‌کند.

Fractured Lives یکی دیگر از مجموعه‌هایی است که در این نمایشگاه عرضه شده. این مجموعه درمورد زندگی جوانان ایرانی است که مهاجرت کرده‌اند. صالحی در این مجموعه تلاش کرده که دو رویه زندگی این جوانان را که میان غرب و شرق معلق هستند، به تصویر بکشد؛ آن هم از طریق عکس‌هایی که این افراد روی فیس‌بوک می‌گذارند. او معتقد است که با دیجیتالی‌شدن عکاسی حالا هر کسی برای خودش عکاس است و میلیون‌ها عکس روزانه در شبکه‌های اجتماعی به اشتراک گذاشته می‌شود و او به‌عنوان عکاس احتیاجی به عکاسی کردن ندارد. مجموعه «زندگی شکسته» به صورت یک کتاب آرایه شده، کتابی در سایز ۲۶در ۲۲سانتیمتر و در سه ادیشن که با هارد کاور چاپ شده است. در این پروژه، عکس‌های ایران در یک طرف صفحه و عکس‌های لندن در پشت‌صفحه چیده شده و رابط بین این دو صفحه یک‌عکس پاسپورتی از شخص است که نیمی از صورتش در یک طرف صفحه قرار دارد و نیمی دیگر در طرف دیگر که درواقع می‌شود آن را به‌عنوان مرز فرض کرد. مجموعه آخر مدیای صالحی را کامل می‌کند. او در این مجموعه یک مولتی‌مدیای چهاردقیقه‌ای را آرایه کرده است. مولتی‌مدیایی با عنوان فاصله که داستان سه‌جوان ایرانی است که از طریق اسکایپ در سه نقطه مختلف دنیا با هم در ارتباط هستند. این سه نفر با هم از کارهای روزانه، خاطرات می‌گویند و با هم می‌خندند و با هم گریه می‌کنند و گاهی با هم آواز می‌خوانند. و با هم زندگی می‌کنند. این مجموعه روایت آدم‌هایی است که تکنولوژی فاصله‌های هزاران کیلومتری میانشان را برداشته است. با این همه فاصله‌ها هنوز هم هست. امید صالحی عکاسی روایتگر است؛ روایتی که در نمایشگاه تازه‌اش در لندن هم به چشم می‌خورد. روایتی که در لندن به پایان نمی‌رسد. روایت نمایشگاه ریچارد یانگ لندن در تهران و در موسسه خبریه امید مهر ایران به پایان می‌رسد. او عواید این نمایشگاه را که ۱۲آبان به پایان می‌رسد برای دختران این خبریه هزینه می‌کند.

پیشنهاد روز

داستان‌های نویسنده محبوب «پل استر» یا ترجمه امیلی امرایی

● ایسنا: مجموعه داستان «خکی‌ها در تاریخ و داستان‌های دیگر» نوشته پیتر کری با ترجمه امیلی امرایی منتشر می‌شود. این مترجم می‌گوید، پیتر کری نویسنده محبوب پل استر است. امیلی امرایی پیش‌تر داستان «شورش خرگوش‌ها» اثر اریل دورفمان (برای نوجوانان) را ترجمه کرده که از سوی نشر افق منتشر شده، اما کتاب «خکی‌ها در تاریخ و داستان‌های دیگر» برای مخاطبان بزرگسال نوشته شده است.

چهره روز

لاکما از ۲ اسطوره تجلیل کرد

اعتراف اسکورسیزی به تأثیرپذیری از «هاکنی»

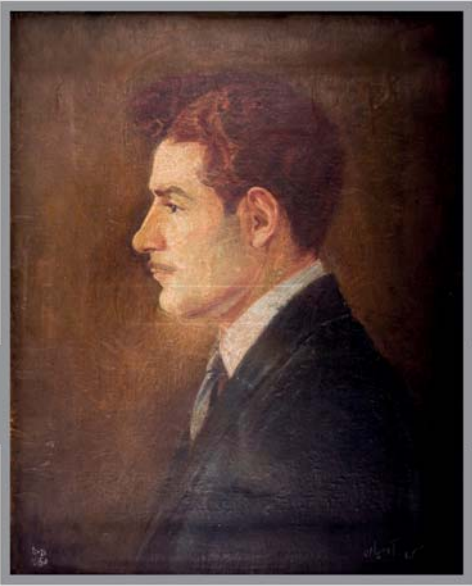
نیما توسلی

● مارتین اسکورسیزی و دیوید هاکنی، شهروندان سابق لس‌آنجلس، به شهر مادری خود بازگشتند تا در جشنی که موزه هنرهای مدرن لس‌آنجلس (LACMA) برگزار کرده بود، حضور یابند. این موزه، اسمال از این دو چهره هنری شاخص تقدیر به‌عمل آورد. موزه‌ای که آنها در جوانی بارها و بارها از آن دیدن می‌کردند. مارتین اسکورسیزی کارگردان ۷۰ساله و دیوید هاکنی نقاش ۷۶ساله، شنبه دوم‌نوامبر در سوسمین مراسم سسالانه هنر و فیلم که در موزه هنرهای لس‌آنجلس برپا شد حضور یافتند. در این مراسم که حدود ۶۰۰عمیهمان در آن حضور داشتند، لئوناردو دی‌کاپریو بازیگر بسیاری از فیلم‌های متاخر اسکورسیزی که در فیلم بعدی این کارگردان یعنی «گرگ خیابان وال‌استریت» نیز حضور دارد، به‌طور مشترک با «اوا چو» متصدی موزه، مسوول برگزاری این جشن بودند. دی‌کاپریو و اسکورسیزی به همراه تری سمل – مدیرسابق کمپانی برادران وارنر و مدیر یاهو – وارن بینی و جین فوندا از هنرپیشگان سابق دنیای سینما، در یک میز نشستند و تمام عصر را به صحبت با هم گذراندند. در یک سخنرانی کوتاه، هاکنی از ۵۰سال پیش و حوالی سال ۱۹۶۴ یاد کرد؛ زمانی که مردم برای اولین‌بار به لس‌آنجلس آمدند. این نقاش، همچنین از سده‌ه زندگی در کالیفرنیا، پیش از بازگشت به انگلستان، کشور آبا و اجدادی‌اش سخن گفت. اسکورسیزی نیز در یک سخنرانی از این موضوع سخن به‌یمان آورد که چگونه در «بینگ تاتر» یک حاضر همیشگی در فستیوال‌های فیلم بوده و ساعت‌ها به تماشای فیلم در این موزه می‌پرداخته است. او اعتراف کرد این هنر دیوید هاکنی بود که بر او آنچنان تأثیر گذاشت که تصمیم گرفت فیلم «راندن تاکسی» را در سال ۱۹۷۶ بسازد. این فیلم، یکی از معروف‌ترین و اثرگذارترین فیلم‌های تاریخ سینماست.

LEON
Since 1960

خاص بودن رویا نیست.

Oil Painting of Mr. Leon, founder of Leon restaurants by Ms. Sedik Adamian (1950)
نقاشی رنگ و روغن از آقای لنون مؤسس رستوران لنون توسط خانم سدیک آدامیان (۱۹۵۰)
رستوران لنون درسال ۱۹۶۰ میلادی در تهران، خیابان آبان جنوبی تأسیس گردید
و هم اکنون با داشتن دو شعبه دیگر (فرشته - سام سنتر و نیاوران)
با مدیریت همان خانواده به فعالیت خود ادامه می دهد.

رزرو کنید.

نیاوران: خیابان دکتر باهنر (نیاوران)
قبل از دوراهی دزاشیم
تلفن: ۰۲۲۷۷۲۴۰۰-۰۲۲۷۷۲۴۰۰

آبان جنوبی: خیابان کریم خان زند
خیابان آبان جنوبی، نبش چهارراه ورشو
تلفن: ۰۸۸۹۰۴۶۲۵-۰۸۸۹۰۳۴۴۳

www.leon1960.com